

ске скоро я изгуби отъ погледа си. И той напраздно викаше: — „Бискотене, Бискотино!“ — Никой му не отговаряше. Тогава той се разплака, защото си помисли, че децата му сж загубени.

Следъ като тича много дълго, стори му се, че позна гласа на Бишона. Той тръгна право къмъ хресталака, отдето идъше гласътъ, и влѣзе навжтре съ дигната брадва.

Бишона бѣше пристигнала тамъ въ мига, когато Бискотенъ и Бискотина щѣха да бѣдатъ изедени отъ единъ голѣмъ вълкъ. Тя се бѣ втурнала напредъ и лаше, за да предупреди бащата.

Бриске съ единъ ударъ на голѣмата си брадва повали вълка мъртъвъ на мѣ-

стото, но за Бишона бѣше много късно. Вълкътъ се бѣ хвърлил на нея и я бѣ одушилъ.

Бриске, Бискотенъ и Бискотина се върнаха при Брискета. Всички бѣха много радостни, а при все това всички плачеха. Погледътъ на всѣкиго дирѣше Бишона.

Бриске погреба Бишона въ дъното на дворчето, подъ единъ голѣмъ камъкъ, на който селскиятъ учителъ написа на латински:

Тукъ почива Бишона,
бедното куче на Бриске.

И отъ тогава излѣзе поговорката: „Нещастенъ като кучето на Бриске, което отиде само веднѣжъ въ гората и вълкътъ го изеде“.

АЛАДЖА-АТЛЖ

приказка отъ *Ив. Карановски*

Къмъ тази страна, гдето слънцето клони на залѣзъ, надъ Карноградъ, хълмъ високъ и самотенъ се вижда. Той на купенъ сѣно отдалечъ прилича. На върха му скали, развни съ земя, има.

Когато отъ одрински тъмници Крали Марко нѣкога излѣзълъ и тръгналъ съ коня Шарколия, по молбата на Султанъ

Мурада, за да дири Муса-кеседжия, върлъ разбойникъ, по друмища царски, съ него силата си да премѣри, на тозъ хълмъ спрѣлъ да си отпочине.

Спомнилъ си той за Карноградъ тогава, за виното, съ което се слави.

Слѣзълъ Марко отъ коня тука. Юздата му въ скала заковалъ. И се спуща